

CHRISTINA
COURTENAY

AL
press

edice
KIOKAN

*Šarlátové
kimono*

edice
KIO KAN

Šarlatové kimono

CHRISTINA
COURTENAY

edice
KLOKAN

Copyright © 2011 Christina Courtenay
Translation © Hana Černá 2017
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE SCARLET KIMONO vydaného
ve Velké Británii nakladatelstvím Choc Lit Limited
přeložila Hana Černá
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2017
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-590-3 (pdf)

*S láskou věnuji
Richardovi, Josceline
a Jessamy*

Poznámka autorky

Tento příběh je fikce a není mi známo, zda se skutečně odehrál. Je však historickou pravdou, že cizinkám nebyl vstup do Japonska povolený za žádných okolností, návštěva a následný pobyt Hannah jsou proto nanejvýš nepravděpodobné. Nicméně víme, že ženy se odjakživa rády – a s úspěchem – přestrojovaly za muže, a tak jsem usoudila, že se příběh mohl odehrát. A poněvadž děj nezakládám na faktech, povolila jsem uzdu tvůrčí fantazii.

Inspirovala mě skutečná dobrodružství Angličana Williama Adamse (*Anjin-san*), jenž jako jeden z mála přežil dramatickou plavbu obchodní lodi do Japonska. Tam se časem stal chráněncem šoguna Tokugawy Ijeasu. Mou pozornost vzbudil především fakt, že když Adams měl po mnoha letech možnost vrátit se do Anglie k manželce a dítěti, odmítl. Měl k tomu řadu důvodů, k nimž nepochybně patřilo i ohromné bohatství, které ho poutalo k Japonsku. Mimoto se oženil s Japonkou urozeného původu – a pravděpodobně z lásky – což jistě podstatně ovlivnilo jeho rozhodnutí zůstat.

Snažila jsem se co nejvíc držet faktů, přesto jsem si dovolila ledaco pozměnit, přidat epizody, abych děj obohatila a dodala mu spád. Anglická loď *Clove*, patřící Východoindické společnosti, nezakotvila u japonského pobřeží právě 10. června 1613, jak uvádím v knize. Můj fiktivní pan Marston totiž právem předpokládal, že jeho loď dopluje do Japonska dřív než *Clove*, pokud zvolí cestu přes Magalhãesův průliv. V historických pramenech se dočítáme, že kapitán Saris se na obchodní lodi *Clove* dopravil do Japonska jako první Angličan a šogun

mu poskytl obchodní práva. V mém příběhu měla loď pana Marstona zakotvit v japonském přístavu dříve, proto jsem datum pozměnila.

Podle japonských historických pramenů zákon umožňující kontrolu feudálů spravujících provincie, takzvaných *daimjů*, s cílem bránit konspiracím za šogunovými zády, vešel v platnost o několik let později, než se odehrával děj mého románu, nicméně jsem ho potřebovala v konkrétních situacích již uplatnit.

Kdokoli by si přál dozvědět se víc o Williamu Adamsovi, doporučuji knihu *Samuraj William* od Gilese Moltona. A pokud toužíte poznat Japonsko důkladněji, vřele doporučuji tuto úžasnou zemi navštívit!

Prolog

Severní Japonsko, květen 1611

Na malé verandě před domem seděl se zkříženými nohama stařec a zamyšleně hleděl do zahrady. Hřejivé paprsky zapadajícího slunce uvolnily vrásky na scvrklé tváři a nechaly výrazně vystoupit profilu lícních kostí, lehký vánek cuchal dlouhou kozí bradku a nadouval široké rukávy hedvábného kaftanu. Muž přimhouřil oči a lehce zaklonil hlavu. Dýchal zhluboka a pravidelně a v příjemném uvolnění nechal prostoupit mysl i tělo záračnou vesmírnou energií. V rozsáhlém hradním komplexu bylo stále slyšet hlasy, avšak ve chvíli, kdy se stařec ponořil do bezpečné svatyně vlastní mysli, je vnímal jako ozvěny z jiného světa. Blahodárné ticho zahrady doplňovalo jen zurčení malého vodopádu prodírajícího se mezi mechem a lišejníky porostlými kameny do jezírka s drobnými rybkami. Občas některá těsně pod hladinou šplouchla ploutví, to však starce nijak nerušilo. Jeho mysl se přehoupla do jiné sféry a myšlenky se rozbíhaly všemi směry.

Nikdy záměrně nevyvolával vidiny, jen jim poskytoval možnost přijít. Někdy se tak stalo, jindy ne. Nyní ho obraz před očima téměř vylekal, jak byl zvláštní. Za svůj dlouhý život stařec ještě nic podobného nespatriil. Na palubě prapodivné, až neforemně ohromné lodi s mnoha stěžni se o zábradlí opírala žena. Vlasy jí vlály ve větru... A jaké vlasy! Barvou splývaly s rudou září zapadajícího slunce a vlnily se v oddělených pramenech jako hnízdo plazů. Stařec se oťrásl

při představě, že by se ocitl ve smrtících chapadlech té ohavné ohnivé změti.

Žena se blížila, ačkoli netušil, odkud a jak daleko plula. Jakmile k němu vzhledla, srdce se mu zastavilo při pohledu očí modrých jako obloha, jiskřících jako voda v zahradním jezírku. Člověku, který se v životě nepodíval do jiných než tmavých očí, připadaly nelidské – téměř průhledné, prázdné a chladné. Stařec se zachvěl čirou hrůzou a rychle vidinu zaplášil. Srdce mu bušilo až ve spáncích a chvílku trvalo, než si uvědomil, že už není sám.

„Co se děje, Janagiharo-san?“ skláněl se k němu s účastným výrazem v jantarově hnědých očích Taró Kumaširo, mladý zámecký pán. „Máš pro mě neblahou zprávu?“

„Já, já... možná, Kumaširo-sama.“ Stařec několikrát zamrkal, obraz té rusovlasé ženy mu však nešel z mysli. „Přicházela ke mně žena,“ řekl.

Na pohledné tváři mladého pána úsměv zjemnil jindy přísné rysy. Aspoň chvílku se tvářil šťastně a bezstarostně. Pokýval hlavou. „Aha, má nevěsta. Brzy by se měla vydat na cestu.“ Poté se posadil vedle oddaného rodinného sluhu, učitele a rádce a opět zvažněl. „A proč ses tvářil, jako by se ti zjevil zlý duch? Vypadá tak strašně? Její otec mě ujistil, že je krásná a vznešená.“

„Ne, ne, neviděl jsem tvou nevěstu, pane, ale cizinku.“ Rozrušený stařec popadl pána za rukáv. V přívalu emocí úplně zapomněl, s kým mluví, ale Kumaširo si se starým vychovatelem rozuměl odjakživa líp než se sobě rovnými. Aniž vzбудil starcovu pozornost, uvolnil nenápadně černý hedvábný rukáv.

„Říkáš cizinka? Naposled jsem spatřil cizince v Nagasaki, ale pouze muže. Určitě to byla žena? Pokud vím, ženám není povoleno vstoupit do země.“

„Ach, jsem si zcela jistý, že to byla žena... Měla sice na sobě velice neobvyklý oděv, ale nezmýlil jsem se. A ty dlouhé, rudé vlasy!“

„Rudé?“ To už hradního pána rozesmálo. „Nedivím se, že ses tak polekal – nejspíš jsi v ní viděl rovnou ďábla. *Kami* přece mívají rudé vlasy, vid’?“

Janagihara se znovu otrásl. „To byl jen první dojem, jenže ona není duch. Je to žena z tohoto světa a věřím, že pro nás představuje ohrožení. Nevšiml jsem si žádných obvyklých znamení, ale proč jinak by se mi zjevila? V poslední době přichází do země čím dál víc cizinců... a tohle je zlé znamení. Šogun by je neměl trpět.“

„Přeháníš. Jak by mě mohla cizí žena ohrozit? Jsem *daimjó*, urozený lenní pán a velím mnohatisícové armádě zdatných bojovníků.“ Kumaširo vstal, napřímil se v celé své impozantní výšce a zkřížil svalnaté ruce na hrudi. I bez lesklého černého uzlu na temeni hlavy, tradičního účesu japonských mužů, byl urostlejší než většina mužů v pevnosti – a současně mnohem obávanější válečník. Janagihara věděl, že mladého pána jen tak něco neohrozí, natož pak žena, ale o to nešlo.

„Nemyslel jsem konkrétně tebe, pane, ale možná celý národ. Co když je to jejich císařovna?“ dodal stařec po krátké odmlce. „Měla velice zvláštní oči... hrůzostrašné oči.“

Kumaširo udiveně zvedl obočí. „V jakém smyslu?“

„Modré jako dva safíry a úplně průzračné. Právě to mě vyděsilo. Skrz ně jsem jí nahlédl do duše a vůbec se mi nelíbilo, co jsem spatřil.“

„Jak zajímavé...“ Kumaširo se znovu usmál. „Budu si ji muset prohlédnout osobně. Víš jistě, že míří zrovna k nám – k našemu pobřeží?“

„No, mám zato, že ano. Buďte velice obezřelý, pane, nejednejte neuváženě.“

„Neboj se, Janagiharo, chci si ji jen prohlédnout. Navíc pokud představuje hrozbu pro náš národ, budeme se s ní muset co nejdřív vypořádat. Jestli odhalím její ďábelské plány, posílím své postavení... A možná se dočkám osobního poděkování od šoguna.“

„Nepovažuju za moudré...“

„Pošlu na výzvědy své muže. Pokud ta žena existuje, nemůže připlout jinam než na do Hirada, že? Do jiných přístavů mají cizinci přístup zakázaný. Nebude problém ji vyhledat. Díky za informaci.“

„Možná se po nějakou dobu neobjeví... možná i několik let,“ uvažoval stařec.

„Nevadí, moji muži jsou trpěliví.“

„Ano, ale...“

Janagihara zažil a viděl v životě ledaco, vyslechl varování i rady bohů i duchů. Přirozeně ho potěšilo, když někdo dal na jeho prococtví. Ti, kterých se týkala, však většinou jeho slovům nevěnovali pozornost, takže se snažil zbytečně. Obvykle ho to nijak netrápilo. Každý člověk zodpovídá sám za sebe a on předával jen zprávu, která mu byla sdělena. Ovšem dnes, kdy mu jeho pán uvěřil každé slovo, by dal přednost ledabylému mávnutí rukou. Zmocnilo se ho totiž hodně zlé tušení.

Kumaširo byl v půli cesty zahradou, když na něho stařec ještě zavolal. „Dávej na sebe velký pozor, pane. Kdo ví, jakou katastrofu ta žena věští. Může mít velkou moc.“

„Zbytečně se staráš,“ smál se hradní pán. „Ale chápu – byl jsi, kromě otce – mým učitelem. Zůstanu ostražitý.“

Kumaširo zmizel z dohledu a stařec už nestihl nic namítnout. Osaměl s neklidnými myšlenkami na dění, které se díky jemu dá brzy do pohybu.

Kapitola 1

Plymouth, Devon 1. června 1611

„Čert aby to vzal!“ zaklela Hannah Marstonová a znechuceně odhodila tužku na podlahu. Tužka se odkutálela z dohledu, ale Hannah se ji neobtěžovala hledat. Nemá to cenu, stejně by teď nebyla k ničemu.

Hannah se snažila ze sedátka u okna pokojíku, který sdílela se starší sestrou Kate, načrtnout výhled na přístav. Ze třetího patra domu vysoko na kopci se jí nabízel ideální výhled na vzdálené nábřeží. Hannah však neotrávil výsledek urputné snahy, ale zvuky kroků blížících se po schodišti. Nestávalo se často, aby si užila soukromí a klidu, ve velké domácnosti se to ustavičně hemžilo lidmi, proto si vážila každé chvíle, kdy mohla být sama. Pohoda bohužel zrovna skončila.

Svou přítomnost mohla prozradit v okamžiku, kdy Kate s kamarádkou vtrhly s hysterickým hihňáním dovnitř. Místo toho se zasunula ještě hlouběji do rohu a pro jistotu ještě popotáhla závěs, aby zůstala dokonale ukrytá. Při troše štěstí se sestra nezdrží dlouho.

„Neuvěříš, co ti teď povím,“ šeptala Kate a zabouchla dveře. „Bloumala jsem po hlavní palubě lodi s kapitánem, zatímco otec kontroloval náklad, a po chvíli jsem předstírala, že omdlévám. Kapitán mě zvedl do náruče, přitiskl pevně k sobě a odnášel do hlavní kajuty. Po zádech mi běhal mráz, jak mě to vzrušovalo.“

„Panečku!“ zasyčela Kateina nejlepší kamarádka Eliza; Hannah ji okamžitě poznala po hlase.

„Ale to zdaleka není všechno. Poslouchej.“ Kate promluvila tišeji, přesto Hannah zřetelně slyšela každé slovo. „Uložil mě na svou palandu, a když jsem se „probírala“ a otevřela oči, klečel těsně u mě. Ten výraz na jeho tváři... No a pak zašeptal, že by se rád se mnou setkal večer po zásnubní večeři v zahradě. Otec ho totiž pozval, víš?“

Hannah zalapala po dechu, ale protože stejně reagovala Eliza, Kate její heknutí nezaslechla. Pak si přitiskla ruku na ústa, aby se jí z hrdla nevydral další nechtěný zvuk.

„A co pan Forrester, Kate?“ namítla Eliza. „Nezapomínej, že jsi zasnoubená. Jak se můžeš v téhle situaci stýkat s jiným mužem?“

„Na Henryho kašlu,“ sykla Kate opovržlivě, jako by pro ni snoubenec nic neznamenal. „Dám si pozor, abych nevzbudila podezření. Třeba mě najednou rozbolí hlava, ne? Nebo se mi odpáře lem šatů a budu si ho muset jít zašít. Než skončí večeře, Henry bude mít už pořádně nakoupeno. Je to jeho styl, párkrát jsem byla svědkem, jak se pořádně zhulákal.“

„Kate!“ vyhrkla zděšeně Eliza a Hannah ve své skrýši skřípala zuby. Svěhlavé, sobecké Kate prošlo jakékoli vulgární chování. Hannah by si něco podobného nedovolila. Ale tohle je přece jen příliš, sestra překračuje všechny meze slušnosti.

„Tak proč si bereš pana Forrestera, když chceš kapitána Rydona?“ nechápala Eliza.

„Kvůli společenskému postavení, proč jinak?“

Tahle slova použil otec, když nejstarší dceru ubezpečoval, jakou jí našel výhodnou partii. Nejdřív měla Kate v úmyslu nabídku pana Forrestera odmítnout. Opovrhovala jím. Nepatřil k mužům, za kterými by se krásné děvče dvakrát ohlédlo. Nicméně Kate uměla počítat. Jakmile se otec zmínil o výhodách sňatku, brzy změnila rozhodnutí. Hannah znechuceně ohrnula rty. Ji by peníze a titul nikdy nezlákaly, kdyby její srdce patřilo jinému. Muži jako...

„Kapitán Rydon... No, dá se říct, že v jistém smyslu splňuje vše, co si žena může přát – a co od Henryho nemůžeš če-

kat,“ zachichotala se Kate. „Většinu času však tráví na moři a jakou bych měla jistotu, že se vždycky vrátí? Ukousala bych se nudou. Jestli se provdám za Henryho, stanu se po smrti jeho otce lady Forresterovou, zato s kapitánem bych si nijak nepolepšila. Takhle si užiju obojí.“ Se smíchem se roztančila po pokoji. „Věř, Elizo, nemůžu se oslavy dočkat. Taková vzrušující vyhlídka...“

„Ty jsi kapitánův návrh přijala?“ zašeptala Elize s úzkostí.

„Nevyjádřila jsem se konkrétně. Přesto si nenápadně vyjdu do zahrady a kdo ví...“

Hannah zaslechla bouchnutí domovních dveří a natáhla krk, aby viděla na ulici. Předmět hovoru právě vyšel z domu. Kráčel sebevědomě houpavým krokem, světlé vlasy mu zářily na slunci, ale hned si nasadil kapitánský klobouk, pěkně frajersky na stranu. Určitě se vrátil z lodí s otcem probrat obchody, ale v téhle chvíli kapitánu Rydonovi na zbytku světa očividně nezáleží. A proč by mělo? Vždycky se najdou ženy stejně hloupé jako sestra Kate, které vyhoví každému jeho přání. Hannah by v podobné situaci za žádných okolností nesouhlasila s dostaveníčkem – ledaže by byli zasnoubení. Kate se chová nestydatě.

Hannah potlačila vzdech. Jistě, kapitán je přitažlivý urostlý muž. Při jeho jiskrném pohledu se v ženě všechno rozechvěje a rozklepou se jí kolena. A když se na vás usměje, musíte ho obdivovat. Hannah se při pouhé představě rozbušilo srdce.

„Jsi děsně mazaná,“ řekla Eliza téměř závistivě, ale bylo znát, že se jí Kateino chování nezamlouvá.

„Proč? Nějakou dobu zachovám odstup. Muži jsou koneckonců lovci a usilovat o ženu je pro ně napínavá hra. Možná až se přiblíží datum svatby... Uvidíme.“

„Dávej si pozor, Kate. Nezapomínej, že se vdáváš až za několik měsíců. Pan Forrester může nabyt podezření. Totiž... Myslíš, že si novomanžel o svatební noci ničeho nevšimne?“

„Ne. Zařídím, aby se hodně opil, a pak si na nic nevzpomene. Ráno ho ujistím, že jsme manželství naplnili.“ Kate byla se

svým důmyslným plánem nanejvýš spokojená. „Všechny nevěsty vědí, jak je prozíravé uložit si do nočního stolku lahvičku s kuřecí krví. Ráno trošku potřísniš prostěradlo a je to vyřešené,“ pokrčila lehkomyšlně rameny.

Hannah měla ohromnou radost, že se sestra konečně provdá a vypadne z domu, protože spolu nevycházely zrovna nejlíp. Krásná blondátá Kate byla odjakživa miláčkem rodiny, kdežto rusovlasá, drobná Hannah měla k sestřiným dokonalým ženským křivkám hodně daleko. Jak potom nežárlit, obzvlášť když rodiče starší dceru ve všem upřednostňovali. Hannah chudáka pana Forrestera docela litovala. Měl by zasnoubení s Kate zrušit. Tuší vůbec, jaký život ho se sestrou čeká? V návalu spravedlivého hněvu a současně závidi, že sestra upoutala kapitánovu pozornost, Hannah zapomněla, že chce zůstat skrytá. Prudce odhrnula závěs a vyskočila z úkrytu. Eliza vypískla leknutím, kdežto Kate jen překvapeně zamrkala.

„To nemůžeš udělat, Kate, je to od tebe hnusné. Řeknu to matce,“ obořila se Hannah na sestru.

Kate si ji změřila od hlavy k patě, jako by se před ní objevil obtížný hmyz. Přivřela oči a založila ruce v bok. „Ani necekneš, jinak ti ze života udělám peklo,“ zasípala.

„Už se stalo a teď se navíc chováš jako děvka. Už před svatbou nasadíš ubohému panu Forresterovi parohy. Jak se můžeš tak snížit?“

Kate se nafoukla. „Jak si dovoluješ poučovat mě, co mám a nemám dělat, ty zrzavá čarodějnice?“ V následujícím okamžiku – tak jak mívala ve zvyku – nasadila nevinný výraz. „A kdo říká, že mám v plánu něco jiného, než si s kapitánem Rydonem v zahradě popovídat? Co je na výměně několika přátelských slov špatného?“

„Narážela jsi na něco jiného,“ nedala se Hannah.

Kate tentokrát nasadila potutelný úsměv. „Aha, žárlíš.“ Pak se obrátila k Elize. „Hannah je poblázněná do kapitána jen proto, že s ní jednou přátelsky promluvil. Kdykoli ho zahlédne, zírá na něho jak uhranutá. Pochybuju, že si toho někdy

všiml – a proč, že?“ Vyprskla smíchem a posměšně ukázala na neposedné rusé kudrlinky vykukující zpod sestřina čepce. Eliza se hloupě uchichtla.

„Nežárlím! A vůbec... Kapitán mě nezajímá,“ odsekla Hannah. Cítila však, jak jí horko stoupá do tváře. Kate významně zvedla obočí.

„Možná bych mu měla tohle tajemství prozradit,“ provokovala. „Určitě by se náramně bavil, že je předmětem obdivu. Zajímají ho dospělé ženy, ne malé holky.“

„Je mi sedmnáct a nejsem malá holka!“

„Kdo by to do tebe řekl? Taková vyzáblina...“ Kate si s opovržlivým úšklebkem sestru prohlédla, pak se samolibě pohládila po oblých bocích. Hannah marně zatínala zuby. Je pravda, že postavou nemůže starší sestře konkurovat a většina mužů by dala přednost Kate, ale dávno není dítě.

„Kapitán Rydon dobře ví, kolik mi je a...“ Hannah se raději odmlčela, stejně nemělo cenu se hádat.

„Tak mě napadlo,“ obrátila se Kate k Elize, jako by sestra ani nebyla v pokoji, „že si Hannah myslí i na Henryho, když je tak výhodný ženich.“

„Co to blábolíš? Proč bych to dělala?“ utrhla se na ni Hannah vztekle.

Kate se k ní prudce otočila, v očích jí pobaveně jiskřilo. „Protože by samozřejmě byl mnohem lepší než ženich, kterého ti otec vybral.“

„Otec o mých vdavkách ještě neuvažuje, má dost starostí s těmi tvými.“

„Mýlíš se, drahá sestřičko. Před dvěma dny jsem zaslechla, jak se s matkou o tobě baví a několikrát padlo jméno Ezeziela Heskethe,“ informovala Hannah se škodolibým úsměškem a očividně ji potěšilo, že sestře připravila nemilé překvapení.

Hannah se vytratila barva z tváře. „Ezeziel Hes... Ne! Vy-mýšlíš si! Já tě nenávidím!“ vybuchla. Poté vykročila ke dveřím, jenže sestra jí zastoupila cestu a štípla ji do ruky.

„Au!“ cukla sebou Hannah.

„Nikommu ani slovo, rozumíš? Jinak budeš hořce litovat,“ zasyčela Kate s výhrůžným pohledem.

Hannah sestru znala a věděla, jak se dokáže mstít. V tu chvíli jí na tom však pramálo záleželo. „Udělám, co uznám za vhodné,“ procedila mezi zuby.

„Neuděláš nic!“ Kate chtěla sestru znovu štipnout, ta však zvedla ruku k obraně – a že se to stalo ve stejném okamžiku, Hannah trefila Kate rovnou do nosíku.

Následoval příšerný křik doprovázený vzteklým dupáním nohou; Kate stékal k hornímu rtu pramínek krve. Hannah sledovala, jak sestra vyvádí, a klesla na duchu. *To jsem tomu dala*, blesklo jí hlavou. Potvrdily to rázné kroky z přízemí. Vzápětí rozrazila dveře matka, ani se z toho spěchu nevydýchala a ostrým pohledem zhodnotila scénu.

„Co se tu děje?“ začala přísně.

„Podívej, mami, co mi provedla!“ Kate vypukla v hlasitý pláč a vrhla se na matčinu plnou hrud'. Paní Marstonová upřela pohled na Hannah a podrážděně kroutila hlavou. Pak ukázala ke dveřím.

„Marš do kuchyně! Když se neumíš chovat jako slušně vychovaná mladá dáma, budeš celý den umývat nádobí. Ach Bože, zbavíš se někdy těch klackovitých způsobů?“ povzdechla si. Druhá ruka konejšivě hladila starší dceru po vlasech. „Ukaž, zlatíčko, snad to není tak zlé.“ Obrátila k sobě Kateinu hlavu a zkoumala rudý nosík.

Hannah se kousla do rtu. „Ale mami, ona chce –,“ začala, ale matka ji okamžitě umlčela.

„Už ani slovo. Jak povídám, vážně pochybuju, že někdy přijdeš k rozumu. Jak jsi to Kate mohla udělat... před zásnubami... Styď se!“

„Proč? To ona by se měla stydět,“ bránila se Hannah s pláčem na krajíčku.

„Mazej do kuchyně! Ještě slovo a nechám tě umývat nádobí celý týden.“ Rozkazovačný ukazováček naznačil směr ke dveřím. Hannah s povzdechem poslechla. Věděla, že nemá smysl

se s matkou přít. Škoda že se neovládla, možná by matku přesvědčila, jak je Kate falešná. Nyní je už pozdě, sestra znovu vyhrála.

Hannah za sebou vztekle práskla dveřmi. Na chodbě se opřela o stěnu a bezmocně zatínala pěsti.

„Proč?“ šeptala. „Proč vždycky dostane, co chce?“ Cítla, že svou nenávistí k sestře zle hřeší, ale nemohla jinak.

A Ezekiel Hesketh? Takový svazek by rodiče přece nikdy neschválili! Je sice vdovec a vážený advokát, ale těch pět rozmazlených fracků! Navíc by mohl být jejím otcem! Hannah se otřásla odporem a řítla se dolů po schodišti, jako by jí hořelo za patami.

„Neprovdám se za něho... Nemůžou mě k tomu donutit,“ mumlala. Jenomže dobře věděla, že můžou.

Kapitola 2

Severní Japonsko, červen 1611

Taró Kumaširo nemohl odtrhnout zrak z překrásné Hasuko Takaki-sama.

Budoucí manželka k němu kráčela drobnými krůčky, přirozeně, přesto s neuvěřitelnou grácií. Dosáhnout takové dokonalosti jistě trvalo léta. Také způsob, jakým rozevřela vějíř, dokazoval, že je ztělesněním aristokratky vysokého postavení. Dekorativní účes, protkaný pozlacenými hřebeny, i nákladné šarlatové kimono si nezadaly s krásou a vznešeností mladé dámy.

Nepřestával na ni hledět. Nejraději by vyskočil a běžel jí vstříc, což bylo pochopitelně nemyslitelné. Vysoký límec kimona odhaloval štíhlou bílou šíjí, tmavé jiskrné oči měly bezchybný tvar. Taró na své nastávající neshledal jedinou chybičku a silou vůle potlačoval spokojený úsměv nad šťastnou volbou a slibnou budoucností.

Hasuko působila velmi příjemně, navíc mu přinášela nemálo dalších výhod – ohromný majetek, rozlehlé pozemky, společenské kontakty s nejvlivnějšími rodinami na severu země. Má-li být upřímný, právě na tom posledním mu záleží nejvíc, nicméně nyní si uvědomuje, že přínos bude daleko větší. Potkalo ho obrovské štěstí.

Taró si přestal všímat okolí, neslyšel šeptané poznámky kolem, upíral pozornost pouze k Hasuko. Pár kroků před ní kráčel její otec v modrém hedvábném kimonu s výšivkou rudých a žlutých draků. Nevěsta, její rodina a početný zástup rodin-

ného služebnictva se zastavili před stupínkem a uklonili se. Otec – v souladu se svým významným postavením – naznačil úklonu sotva znatelným pohybem hlavy. Stejným způsobem se uklonila i dcera a nakonec zbytek průvodu. Taró potlačil rozladění, že Hasuko svého budoucího manžela nepozdravila podle zvyklostí hlubokou úklonou. Možná se o svatebním dni cítila rovnocenná. Pro tentokrát jí přestupek promine, nerad by výjimečnou chvíli pokazil.

„Vítejte v mém domě,“ vstal a poklonil se hostům. Nato následovaly pozdravy podle starobylého rituálu. Vnímal vše jako ve snu, zatímco Hasuko stála s cudně sklopeným zrakem, jak se patřilo na vzorně vychovanou mladou dámu. Jakmile mu dovolili promluvit se svou nastávající pár slov, krátce k němu pozvedla zrak a jemu se zatajil dech. Zblízka byla ještě oslnivější. Usmál se a pokynul, aby se posadila. Rychle proklouzla kolem něho, poklekla na měkkou podušku a zasunula ruce do širokých rukávů šarlatového kimona.

„Hasuko-*sama*, nesmírně mě těší, že tě můžu konečně osobně poznat,“ řekl. Doufal, že se na něho znovu podívá.

„Mě také,“ odpověděla tiše a krátce na něho pohlédla, aniž dala najevo sebemenší emoce. I to bylo naprosto v pořádku, ale přesto mohla dát nějak najevo, že jí sňatek není proti mysli a ženich se jí líbí. To však nebylo v tu chvíli podstatné. Rodiny považovaly svazek za výhodný pro obě strany, nic víc. Ale přesto...

„Doufám, že se ti zde bude líbit,“ pokračoval. „Personál se vynasnaží vyhovět všem tvým potřebám a přáním.“

„Děkuji,“ řekla s očima stále upřenýma na podlahu. Taróovi začalo vrtat hlavou, zda se opravdu tak ostýchá nebo je zdrženlivá, protože se setkali poprvé. Potlačil otázky v přesvědčení, že až se nevěsta trochu rozkouká a stráví v jeho společnosti delší dobu, uvolní se.

Aby jí dopřál čas, obrátil pozornost k její sestře Reiko stojící poblíž. Ta nedávno ovdověla a má strávit rok v sestřině novém domově.

„Také tebe vítám, Reiko-*sama*,“ řekl zdvořile.

„Děkuju, pane.“ Hlubokou úklonou dala najevo vděk, že ji vzal na vědomí. Na hranici podlézavosti, pomyslel si. Využil té chvílky, aby si Reiko pozorněji prohlédl.

Sestra nevěsty rovněž vynikala výjimečnou krásou a grácií, ale přesto na ní Taróa zneklidňovalo něco, co zatím nedokázal pojmenovat. Ničím ho neupoutala. A když po něm bleskla koketně očima, úplně se mu zprotivila. Slušně vychovaná dáma se nesmí nikdy podbízet! Takové manýry Taró nemíní ve svém domě tolerovat. Změřil si ji povýšeným pohledem, aby dal najevo znechucení. Nechápal, proč se, tvář skrytou za vějířem, usmívala, když se na ni zamračil. V duchu děkoval prozřetelnosti, že se nestane jeho manželkou ona.

Ceremoniál náhle přerušil rozruch v zadní části síně. Taró se ohlédl a spatřil hlouček lidí sklánějících se nad tělem ležícím na podlaze. Omluvil se a šel se přesvědčit, co se děje. Vlastně měl poslat sluhu, ale ty dvě mladé dámy ho tak vyvedly z míry, že přivítal možnost vzdálit se, aby se uklidnil.

„*Došite ano?* Co se děje?“ Spatřil bezvládné tělo svého mentora a zachmuřil se. „*Janagihara-san?*“

Stařec patrně omdlel a lidé mu ovívali tvář vějíři, aby ho vzkřísili. Pravda, byl neobyčejně horký den, přesto se Taróovi nezdálo ve Velké síni takové dusno. Staří lidé jsou možná citlivější. Poklekl vedle těla, což znamenalo poctu, jakou prokazyval jen málokomu. „Slyšíš mě, *Janagihara-san?*“

„Můj pane...“ Rty starého muže se pohnuly v sotva slyšitelném šepotu a Taró musel sklonit hlavu, aby slyšel. „Snažně tě prosím, pane, neber si tu ženu.“

Taróa ta nečekaná prosba překvapila. „Cože? Říkal jsi přece...“

„Na tom, co jsem říkal před časem, nesejde. Zdálo se mi všechno v pořádku... až do této chvíle,“ dodal stále šeptem. Jeho slova byla určena pouze uším pána.

„Proč jsi změnil názor?“ ptal se Taró. Měl sto chutí starcem zatřást, ale ze slušnosti nedal znát podráždění. Zatraceně, zaklel v duchu, teď nemám čas poslouchat jeho proroctví.

„Tady ti nemůžu nic říct, ale věř mi,“ sevřel Janagihara pánovi ruku kostnatými, znetvořenými prsty. Taró se musel hodně ovládat, aby ho neodstrčil.

„Je pozdě, už nemůžu couvnout. Škoda žes nepromluvil dřív,“ řekl. Ohlédl se přes rameno. Budoucí manželka stála trpělivě na stupínku. Pohled na *daimjó*a klečícího na zemi vedle bezvýznamného sluhy vyvolal na dokonalé tváři chmury. Poté, co Taró svou krásnou nastávající spatřil, za žádnou cenu se jí nevzdá. Stařec se nejspíš pomátl. Proč ho nevaroval dřív? „Víš sám, že je všechno připravené. Musím si ji vzít. Teď si jdi odpočinout, moje stráž tě doprovodí domů.“

Janagihara otevřel ústa k námitce, ale nejspíš vyčetl z pánova pohledu chladné odhodlání, protože poslušně přikývl. „Ano, pane, je to tvé rozhodnutí.“

Jen co se Taró vrátil k nevěstě, na starce zapomněl. Spatřil nevěstin první úsměv; usmála se sice na svého otce, nicméně Taró to považoval za dobrý začátek. Nepochyboval, že se zanedlouho začne usmívat i na něho.

Potkalo ho skutečně obrovské štěstí.

Kapitola 3

Plymouth, Devon, 1. června 1611

Hannah zamířila do malé zahrady za domem, nikoli do kuchyně, jak matka nařídila. Ať jí klidně uloží další trest! Dům měl půdorys do L a kuchyň s umývárnou nádobí se nacházely v kratší části. Malý dvůr končil vysokou zdí s vrátky do úzké aleje. Jedno okno otcovy kanceláře vedlo do dvora a druhé naproti do průčelí domu.

Hannah se posadila na trávu pod okno. *Co na tom, že si umažu šaty, tak jako tak jsem v maléru.* Opřela se o stěnu, skrčila nohy a opřela bradu o kolena. Letní slunce příjemně hřálo do temene hlavy. Zhluboka vdechovala květinovou vůni, dokud se jí puls nezpomalil a neuklidnila se.

„Trpělivost,“ zamumlala. Za pár týdnů Kate vypadne z domu. A pokud jde o Ezekiela Heskethe... *Kate si to určitě vymyslela. Přece mě nemůžou donutit, abych se za něho prodala. A jestli se o to pokusí, uteču z domu.*

Odhodlaně zatínala pěsti, přestože netušila, kam by mohla utéct.

Vtom se zrovna nad její hlavou prudce otevřelo okno. Rychle se posunula pro případ, že by někdo vyhodil ven něco odporného. To se nestalo, zato zaslechla hlasy. Otcův nezaměnitelný baryton poznala okamžitě, druhý patřil staršímu bratru Jacobovi.

„Řekl jsem Rydonovi, že to dokážeme. Lodě musí být dokončené co nejrychleji,“ nařizoval otec.

Při zmínce o pohledném kapitánovi Hannah nastražila uši a znovu se přesunula pod okno, aby jí neuniklo ani slovo.

„Takže ses definitivně rozhodl pro tu riskantní výpravu, i když Východoindická společnost má takový náskok?“ ujišťoval se Jacob.

„Ano. Mám spolehlivé informace, že pluje přes Bantam ve východní Indii, aby nakoupila koření. Rydonův kamarád, který pro Společnost pracuje, tvrdí, že se tam nějaký čas zdrží – tím získáme slušnou výhodu.“

„Nezapomínej, že vypluli v dubnu a je červen. Nemáme šanci dorazit k Japoncům dřív,“ namítl Jacob.

„Nesmysl. Kromě toho zvolíme jinou trasu.“

„Jakou? Severní námořní cestu? Tu ještě nikdo neobjevil.“

„Prokristapána, copak jsi tak natvrdlý? Samozřejmě že mám na mysli jinou jižní trasu.“ Hannah zaslechla, jak si otec hlasitě povzdechl, jenže Jacob si toho nevšímal.

„Aha, takže přes Magalhãesův průliv?“ zeptal se váhavě. „To nepovažuji za nejlepší řešení. Málokdo se tam odváží.“

„Rydon získal nezbytné instrukce a lodivoda. Ujistil mě, že se to dá zvládnout – kapitánu Drakeovi se to podařilo už před mnoha lety.“

„To ano, ale i se zkušeným lodivodem je to ohromné riziko,“ oponoval Jacob.

„O nic větší než plavba kolem Mysu Dobré naděje – ta je údajně daleko nebezpečnější.“

„Vlastně nechápu... Copak neexistují jiné exotické trhy než japonský?“

„Neslyšel jsi? Momentálně tam žije Angličan Will Adams. Dobře se tam zavedl a je šogunovým oblíbencem.“

„Cože? Jak se může obyčejný Angličan vetřít do přízně tak vysoce postavené osoby? Nesmysl,“ uchechtl se Jacob.

„Poslyš, zástupci Východoindické společnosti tomu zřejmě věří. Kdyby si nebyli jistí, neplují tam.“

„Možná ne, ale...“

„Neexistují žádná „ale“, Jacobe. Říkám, že ty lidi roky znám, a vím, že by peníze do nebezpečného nebo nevýnosného podniku nikdy nevložit. Na to jsou příliš opatrní.“

Jacob si odkašlal. „Co se vůbec dá v Japonsku získat?“

„No, povídá se, že se tam nacházejí obrovské zásoby stříbra, zlato bohužel ne. Portugalci na obchodech s Japonskem evidentně nesmírně zbohatli, tak proč bychom to nemohli zkusit?“ uvažoval otec.

„A co když tam žádné stříbro není?“ zavrčel Jacob odevzdaně. Nemínil se s otcem dál dohadovat. Když si otec něco vzal do hlavy, málokomu se podařilo přimět ho změnit názor.

„Jistotu nemáme, to je sice pravda, ale něco výnosného se odtamtud vozí, když Portugalsko tak zbohatlo. V případě, že nám Japonci nic hodnotného nenabídnou, můžeme pokračovat do Číny nebo kterékoli jiné země na Dálném východě.“ Otec bouchl pěstí do stolu, až sebou Hannah trhla leknutím. „Nesmíme zaostávat, je třeba odvážit se dál než jen do severní Afriky a západní Indie. Staré obchodní cesty přestaly být díky sílící konkurenci atraktivní. Posledních pár výprav skončilo katastrofou. Musíme hledat nové trhy, nebo skončit.“

„Já vím, já vím,“ mumlal Jacob.

„Trocha podnikavosti nikomu neublíží, synu. Je čas, abys viděl svět v jeho drsné podobě, jinak tě konkurence semele. Úspěšný obchodník má hodně ostré lokty a nezná bratra.“

Nastala delší pauza – Jacob patrně vstřebával, co mu otec kladl na srdce. Hannah rozvažovala, jestli zůstat a ještě chvíli poslouchat, nebo se opatrně odplížit. Styděla se, že dnes už podruhé špízuje, ale protože se tenhle rozhovor týkal Rydona, rozhodla se zůstat. V představách si malovala obraz: urostlý, opálený kapitán stojí u kormidla, zrak upřený k neznámým břehům v dálce. Ona stojí vedle něho a on ji pevně objímá kolem pasu, oba mají vlasy rozčuchané větrem...

Jacob povzdech. „Dobrá, otče. Vidím, že další diskuse nemá smysl. Kdy vypluju?“

„Opravdu se chceš zúčastnit? Rydon by tu nebezpečnou plavbu zvládl i sám. Kromě toho si bere ještě dvě doprovodné lodi – je to bezpečnější.“

„Chci plout s nimi.“

„Doufal jsem, že se tak rozhodneš. Vyrazíte za pár týdnů.“

„Tak brzy?“

V té chvíli se okno zavřelo a Hannah se víc nedozvěděla. Přesto slyšela dost, aby se v následující chvíli zaobírala Angličanem Willem Adamsem, žijícím tak daleko od vlasti. Přemítala, zda se opravdu těší takové přízni japonského vládce a jak se mu to podařilo. Jestliže se tam usadil, musela se mu ta země a její lid hodně zalíbit. Zastesklo se mu někdy po Anglii?

Hannah se pokoušela vyvolat vlastní pocity, kdyby žila tak daleko od rodiny. *Momentálně by to bylo požehnání*, ušklíbala se ironicky. Nikdo si jí nevšímá, všichni se točí jen kolem Kate.

„Kdy je konečně začnu zajímat já?“ mumlala tiše. „Asi nikdy.“

Několik dnů po hádce Hannah se sestrou pozvali rodiče všechny příbuzné a známé na hostinu u příležitosti Kateinych zasnub s Henrym Forresterem. V kuchyni měli celý týden napilno, linuly se odtamtud lahodné vůně, a kdykoli šla Hannah kolem, zakručelo jí v prázdném žaludku. Měla neustále hlad – asi proto, že ještě roste. Nakoukla do pokoje v prvním patře, kde služky odkládaly hotová jídla. Využila chvilky, kdy se nikdo nedíval, a popadla z podnosu kus koláče, aby břicho aspoň na chvíli přestalo vydávat ty trapné zvuky.

„Ha, viděl jsem tě!“ vylekal ji mladší bratr Edward. Bleskl po sestře drzým úsměvem a taky si dopřál kousek. Byli kamarádi, a když se matka nedívala, Hannah často vyklouzla z domu k pobřeží za Edwardem a jeho kamarády. O co báječnější bylo běhat venku než trčet v domě a učit se vést domácnost. Škoda, že se nenarodila jako chlapec! Edward si užíval volnosti, o které se jí mohlo jen zdát.

Přestala s marnými tužbami a vrátila se do přítomnosti. Dnes je slavnostní den a má se obléknout do nejlepších šatů –

kouřově modrých, sladěných s barvou očí. Bohužel nijak nevylepšily postavu, ba naopak zakryly i ty první náznaky ženských křivek. Hannah se ušklíbala a pohodila hlavou. Nemá smysl zabývat se věcmi, které nemůže změnit. Možná kdyby víc jedla, rostla by rychleji. Proto chňapla ještě jeden sladký kousek a celý si ho nacpala do úst.

„Hannah? Co děláš?“ ozvala se matka rozčileně. Její hlas dívku tak vylekal, že polkla příliš rychle, sousto jí uvízlo v krku a rozkašlala se. Matka ji rázně bouchla do zad. „Nemáš být takový hltoun. Nenařídila jsem ti dohlížet na služby? Pojď dolů.“

„Ano, mami.“ Hannah přestala kašlat a seběhla na hlavní chodbu uprostřed domu. Sotva matka zmizela z dohledu, zamířila místo do kuchyně do stínu pod schodištěm. Služebné už tak neví, co dřív, není třeba je pronásledovat na každém kroku.

Brzy se začali sjíždět hosté a rodiče je u paty schodiště zdvořile vítali. Josiah Marston byl mohutný muž a u celé rodiny i služebnictva budil respekt. Dnes večer se potěšeně usmíval a se všemi se srdečně zdravil. Hannah si povzdechla.

„Proč se nikdy tak hezky nepodívá na mě?“ brumlala si pod nos. Věděla však, že se projevu otcovy přízně nikdy nedočká. Z celé rodiny se usmíval pouze na svého miláčka Kate.

Vedle otce stála drobná matka. Ostražitým očím paní Marstonové neunikl sebemenší detail. Stačil jeden ostrý pohled a služebné spěchaly za svými povinnostmi. Hannah se ponořila hlouběji do stínu. Matka se zřejmě rozhodla, že dnešní večer bude naprosto dokonalý. Není třeba zbytečně riskovat odhalení.

„Pane Johne! Paní Forresterová, jak ráda vás opět vidím,“ obdařila matka širokým úsměvem budoucího dečřina tchána a tchyni, v jejichž závěsu kráčel jejich jediný syn a dědic. Hannah neodolala a povystrčila hlavu, aby si sestřina nastávajícího důkladně prohlédla. V minulosti se s ním už setkala, ale nikdy nevěnovala velkou pozornost

oblouklému mladému muži střední postavy s malými ústy a jakoby useknutou bradou. Vypadá na hlupáka – v tom Kate svého nastávajícího vystihla. Při pozornějším pohledu však na něm Hannah neshledala žádné imbecilní rysy. Všímavým pohledem zaznamenával vše kolem. Hannah blesklo hlavou, že mladý Forrester je mnohem bystřejší, než si Kate myslí.

Ze zvědavosti se Hannah natáhla trochu dopředu... A měla smůlu, Henry Forrester ji koutkem oka zahlédl. Nehnul brvou, jen se otočil, pousmál se a lehce kývl hlavou na pozdrav, jako by byli spiklenci. Hannah se na něho také usmála, a zatímco si rodiče povídali, on přikročil blíž, aby ji pozdravil.

„Skrýváte se, slečno Hannah? Takhle si ženicha nenajdete,“ dobíral si ji šeptem.

„Nespěchám, pane Forrestere,“ odpověděla.

„Asi děláte dobře. Do manželství by se člověk neměl vrhat po hlavě.“

Bylo to poprvé, co Hannah důvěrně promluvila na Kateina snoubence. Usoudila, že je docela sympatický, a protože by Kate nepřála za ženu ani svému nejhoršímu nepříteli, vystalo před ní dilema. Má pana Forrestera upozornit, co ho v manželství se sestrou čeká, nebo raději mlčet? Než se rozhodla, obrátil se mladý muž ke své vyvolené, která právě scházela ze schodů. Hannah musela uznat, že to Kate v kombinaci růžové a bílé velice sluší. Henry uchopil Kate za ruku, a když se mu pokusila vysmeknout, sevřel ji pevněji. Hannah se pobaveně kousala do rtu, překvapená tou scénou. Mazaná sestřička se možná podiví, že nemůže s manželem manipulovat podle svých představ. Kéž by tomu tak bylo – hlavně kvůli Henrymu. Je pro Kate příliš dobrá partie.

„Hannah? Hannah?“ vytrhl ji z myšlenek matčin podrážděný hlas. „Co tu civíš? Snad jsem ti nařídila jít do kuchyně, ne?“

„Ano, matko.“ S povzdechem odcházela, kde bylo její místo.

Večeře připadala Hannah nekonečná, což nevynahradila ani široká nabídka všemožných dobrot.

Po hlavních chodech sestávajících z křupavých pečení, ryb, koláčů plněných masem a mnoha dalších lahůdek se podával dezert. Rozličné druhy kandovaného ovoce, dorty a ovocná želé se atraktivní úpravou a barvou hostům doslova podbízely. Hannah se dočkala i svého milovaného marcipánu. Společně s hosty si dala dvě skleničky vybraného vína, ale seděla u stolu jako na trní. Po obou stranách jí dělaly společnost dvě postarší tety hluché jak poleno. Litovala, že ji matka neposadila k bratru Edwardovi, aspoň by měla s kým promluvit.

Společnost stolovala v salonu, nejprostornější místnosti v domě. Velká arkýřová okna s výhledem na ulici propouštěla dovnitř spoustu světla. Dubové obložení stěn zdobené delikátní řezbou prosvětlovalo nyní slunce do teplejšího odstínu. Barevnost prostoru dodávalo i několik rozměrných tapisérií.

Salon byl sice velký, ale jakmile se hosté usadili u dlouhých stolů sestavených z fošen speciálně pro oslavu, místa nepřebývalo. Po hostině stoly odklidili a dvojice hudebníků zahájila taneční večer.

„Pojď si zatančit, Hannah,“ vytáhl ji Jacob konečně ze židle na parket k populárnímu skotskému tanci bránlu. S úkroky neměla Hannah problémy, ale při energických otáčkách se jí motala hlava. Po tanci se posadila do rohu a držela se za hlavu, dokud závrať nepřešla. *To víno muselo být silnější než obvykle*, uvažovala. Normálně by si ho zředila trochou vody. Zůstane tady – je to bezpečnější a kromě toho má ideální výhled na parket.

„Tady se skrýváte, slečno.“

Hlas kapitána Rydona vytrhl Hannah z pozorování. Obrátila k němu zrak, ale to už si přisedl. Zelený sametový kabátek dokonale ladil se světlými vlasy, bradku i knírek měl pečlivě přistřižené. Hannah bleskla hlavou sestřina slova, a odvrátila pohled. Měla na jazyku otázku, proč není s Kate, ale Rydon ji předešel.

„Netančíte?“ V očích mu jiskřilo víc než jindy a měl oči-vidně velmi dobrou náladu.

„Ne. Já... Chvilku odpočívám,“ odpověděla. Cítila, jak pod jeho upřeným pohledem rudne.

„Ale, ale... Smím vás vyzvat k tanci?“

Hannah zatajila dech. „Vy?“ zvolala. Nemohla uvěřit takovému štěstí.

Usmíval se. „A kdo jiný? Tak půjdeme,“ natáhl k ní ruku.

Hannah pár okamžiků hleděla na ruku, pak zvolna vstala, jako by se probírala z tranzu. Ucítila jeho velkou teplou dlaň na své. „Já... Vlastně nevím,“ koktala. Kapitán nečekal, až dokončí větu, a vedl ji za sebou na parket. Bránil se tančil ve dvou řadách – muži proti ženám. Hannah s kapitánem se vzali pod paži a začali se otáčet. Hannah v duchu počítala do šestnácti, pak se posunula k dalšímu tanečníkovi. Na konci řady opět vytvořila pár s Rydonem, provedli osm otáček a pak změnil tanečnici on.

Hannah si připadala v sedmém nebi – dotýkat se ho při tanci, dívat se mu do usměvavé tváře s jiskrnými očima, nikoli modrými, jak si původně myslela, ale šedivými. Tanec si s gusem vychutnávala a vůbec jí nevadilo, když v jednom okamžiku zachytila sestřin kyselý výraz. *Jen ať si klevetí*, smála se v duchu. Rydon tančí s ní, ne s Kate. Hannah tancovala nabitá energií, s širokým úsměvem na tváři. Kéž by tanec trval věčně...

Hudba umlkla a Rydon zašel pro pití. „Jste dost dospělá na sklenku vína, že?“ zažertoval.

Hannah vykoktala cosi nesrozumitelného a byla ráda, že kapitán změnil téma hovoru. Když ovládla rozbourené emoce, poprosila ho, aby vyprávěl o poslední plavbě do cizích zemí. Popisoval vlny vyšší než domy, ohromná mořská monstra a nepřátelské domorodé kmeny. „Doufám, že vám nenaháním strach,“ zarazil se po chvíli.

„Kdepak, prožil jste úžasná dobrodružství.“ Tvář se jí rozjasnila vzrušením, očima visela kapitánovi na rtech a hltala každé slovo.

„Ve chvíli, kdy se v takové situaci ocitnete, nepřijde vám ani trochu dobrodružná,“ ušklíbl se.

„Slyšela jsem, že se chystáte na Dálný východ.“ Silné víno dodalo Hannah kuráž tu a tam blesknout po Rydonovi koketním pohledem, jak to viděla u Kate, ale bohužel nereagoval. Usmíval se klidně, oči se mu začaly trochu lesknout.

„Vy o tom víte?“

„Včera při večeři o tom mluvil otec s Jacobem.“

„Ano, vyrazíme s vaším bratrem na dlouhou plavbu – pokusíme se přistát u japonských břehů.“ Trochu se zamračil, ale hned pokračoval. „Zatracení Portugalci objevili ostrovy už před pár lety, a my taky chceme s tou zemí obchodovat. Možná navážeme výhodné kontakty. Váš otec nám poskytl garanci. Vyrazíme brzy, všechno je připravené.“

„Ach tak...“ Poslední dny Hannah o otcově podniku hodně přemýšlela.

„Umíte zachovat tajemství?“ naklonil se kapitán blíž. Hannah nadšeně přikývl. Jeho blízkost v ní vyvolala sladké chvění, ale přinutila se soustředit. „Chceme se dostat do Japonska dřív než kupci z Východoindické společnosti – ti jsou už na cestě. Pokud se to podaří, zajistíme si výhodné smlouvy a Společnost ztratí monopol.“ Při řeči pokyvoval hlavou, jako by dohody už podepsal.

„Jde tedy o soutěž nebo závod?“

„Něco v tom smyslu, jenže celou záležitost bereme nanejvýš vážně.“

„Takové dobrodružství... Jak ráda bych plula s vámi,“ povzdechla Hannah. Plout širým oceánem do vzdálených zemí, poznávat nové lidi, seznamovat se s novými věcmi... Kapitánovy plány zní v porovnání s jejím šedivým životem jako sen. Na co se ona může těšit? Na sňatek s někým podle rozhodnutí rodičů, starost o domácnost a rodinu? Samozřejmě by nic nenamítala, kdyby se měla provdat za kapitána Rydona. Na rozdíl od sestry by trpělivě čekala, až se vrátí z dalekých cest. Nejraději by ovšem trávila život stále s ním a doprovázela ho.

Rydon se rozesmál a žertem jí pocuchal vlasy, až se jí čepec svezl na stranu. Bezmyšlenkovitě si ho upravila. „Tyhle cesty jsou příliš nebezpečné,“ řekl. „Škoda že nejste kluk. Jste ve-lice bystrá.“

Kate měla přece jen pravdu, kapitán Rydon mě vidí jako děcko, posmutněla Hannah. Možná zábavné, ale prostě děcko. Pochopitelně nečekala, že jí dovolí účastnit se báječné cesty. Někde ve skrytu duše ale doufala, že jí slíbí něco jiného – třeba že se k ní vrátí. Jenom k ní.

„Něco mě napadlo: Chcete se seznámit s pravým Číňanem?“ zeptal se kapitán.

„S Číňanem?“ opaskovala Hannah nechápavě.

„Ano, s živým Číňanem. Zaručuju se, že není nebezpečný.“ Kapitán se usmíval od ucha k uchu, když viděl, jak je vyjevená.

„Proč ne? Ale...“

„Fajn, hned ho přivedu. Nakonec, ostatní si ho určitě taky rádi prohlédnou.“

„Kde tady v Plymouthu najdete Číňana?“ Hannah se začínala obávat, že jí víno zatemňuje rozum – nebo možná kapitánovi.

„Počkejte a uvidíte,“ mrkl na ni a znovu se rozesmál.

Pak se spěšně rozloučil a byl pryč. Nebaví se náhodou na její účet? Co když se později s Kate sejdou v zahradě a vy-smějí se „naivnímu děcku“? Už jen při té představě se Hannah udělalo nanic a rychle opustila salon. Ke své smůle se hned za dveřmi potkala s matkou uvádějící opozdilého hosta.

„Proboha, holka, kam se ženeš?“ Hannah otevřela ústa k odpovědi, když vtom si všimla muže za matčinými zády. Slova se jí zadržela v hrdle.

„Slečno Hannah, jak rád vás opět vidím,“ pozdravil ji radostně Ezekiel Hesketh, upravený, ve skvěle padnoucím černém hedvábném obleku. Hannah uznala, že na pohled není odporný, naopak je to docela pohledný mužský – středně vysoký, s hustými tmavými vlasy a hluboko posazenýma světle

zelenýma očima. A právě z těch chladných očí Hannah cítila něco zlého a nejraději by před nimi utekla. Podívala se na matku, na pana Heskethe a znovu na matku. *Ti dva spolu vycházejí podezřele dobře, téměř jako by mezi nimi panovalo jakési tajné porozumění.* Hannah zneklidněla.

„Pa... pane Heskethi,“ vysoukala ze sebe a potom jen stála jako solný sloup a tupě zírala na hosta.

„Nevíš, co se sluší? Přivítej hosta, jak se patří, Hannah,“ strčila do ní matka, až Hannah málem padla muži do náruče. Bleskurychle natáhla ruku a pan Hesketh jí zlehka políbil konečky prstů. Stejně tak pohotově ruku stáhla a schovala za záda. Jako školačka si ji nenápadně čistila o šaty, aby odstranila stopy po doteku toho nepříjemného chlapa. Patrně si jejího gesta nevšiml, protože ji dál hltal lačným pohledem supa, na tváři široký úsměv.

Srdce se jí rozbušilo strachem. Ten pohled... Prohlíží si ji vypočítavě a... triumfálně. Naskočila jí husí kůže. Jaké pikle ti dva kují?

„Pan Hesketh ti prokáže tu čest a zatančí si s tebou, drahá. Zrovna se mi svěřil, jak velice se těšil na dnešní oslavu.“ Hannah tak hučelo v uších, že matčina slova málem neslyšela.

„Právě jdu do kuchyně,“ odvážila se namítnout.

„Teď ne, uvedeš hosta do sálu.“ Matka svůj požadavek doplnila dalším štouchnutím. Hannah se rozhlédla, jako by hledala cestu k úniku. Kde je Jacob, když ho potřebuje? A Edward? Kde jsou všichni? „Hannah,“ ozval se matčin neúprosný hlas nepřipouštějící odpor.

Hannah polkla, zavřela oči a ještě jednou nabídla hostovi ruku. Pan Hesketh si ji položil na předloktí a druhou rukou stiskl Hannah prsty.

„Na tuto chvíli jsem čekal dlouho, slečno Hannah,“ zašeptal, „velmi dlouho...“

Kapitola 4

Severní Japonsko, červenec 1611

„Chci vysvětlení, Janagiharo-san.“
Taró poklekl vedle rohože, na níž stařec ležel, a zadíval se do unavené, ztrhané tváře. Od sňatku uplynulo několik týdnů, a Janagihara dosud zůstával na lůžku. Nikdo nevěděl, co ho trápí. *Může to být věkem*, napadlo Taróa. Janagihara byl z obyvatel sídla nejstarší.

„Prosím,“ dodal, přestože měl právo nařizovat. Ze strachu, co od mentora uslyší, dlouho návštěvu odkládal, ale potřebuje se dozvědět, co Janagihara spatřil ve svých vizích.

„Už to není důležité – dokonce si myslím, že bude lepší, když ti to nepovím,“ promluvil stařec slabým, roztřeseným hlasem do tichého rána.

Taró byl téhož názoru, nicméně mu Janagiharovo mlčení nedalo spát.

„Můžu ti to nařídit. Mám právo vědět vše, co se týká mě nebo mé manželky.“ Taró svíral rty ve snaze neztratit trpělivost. Přes otevřenou stěnu se zadíval do zahrady.

„Tak dobře. Vidím, že dokud se to nedozvíš, nenajdeš klid.“ Janagihara zavřel oči, jako by nabíral sílu. „Nedá se říct, že šlo o vizi, jaké mívám obvykle. V okamžiku, kdy tvá budoucí manželka a její rodina vstoupili do sálu, jako by mě zasáhla ledová vlna.“

„Ledová vlna? Jak to myslíš?“

„Cítil jsem nepřátelství, zlobu, zmatek, možná dokonce zášť, jen jsem nevěděl, zda je to namířeno vůči tobě nebo

někomu jinému. Řekl bych, že ta mladá žena byla silně znepokojená.“

Taró se zamyslel – ze zvyku si při tom mnul bradu – a povzdechl si. Hasuko v něm totiž vyvolávala stejný dojem, jenže kdykoli to téma nakouzl, popřela, že by bylo něco v nepořádku. Usmála se na manžela svým kouzelným úsměvem a on zapomněl na celý svět.

Nemohl si na chování Hasuko stěžovat. Manželské povinnosti plnila dokonale, byla poslušná a pozorná. Přesto tu scházelo něco, co Taró nedokázal přesně pojmenovat. Zdálo se mu, že je vždy přítomná pouze tělem a pohybuje se realitou jako bezduchá loutka, kdežto duchem žije ve vlastním světě. Taróa přepadala bezradnost. Očekával od sňatku mnohem víc, ačkoli věděl, že jde o neobvyklé spojení.

Taróovi vrstevníci uzavírali manželství podle přání rodičů. Jeho rodiče už nežili a on se považoval za šťastlivce, že si vybere ženu podle vlastního rozhodnutí. Přesto se s Hasuko setkal osobně až před svatbou, takže neměl možnost blíž poznat její povahu.

Většinu mužů nezáleželo na tom, co si o nich manželky nebo okolí myslí, Taró byl však jiný. Upřímně si přál, aby se Hasuko u něj cítila vítána a naučila se ho respektovat, protože si to on zaslouží, nikoli z povinnosti. Oslnila ho svou krásou a dával jí najevo, jak ho svazek s ní těší s nadějí, že ona je stejně spokojená. Dosud se však projevy jeho náklonnosti nesetkávaly s upřímnou odezvou. Jeho žena měla místo srdce kus ledu.

„Měl jsi od té doby další vidění?“ zeptal se.

„Nedávno, to když jsem zaslechl její hlas v zahradě – procházela se tam se sestrou. Teď si musíš dávat pozor ještě na jednu osobu.“

Taró si to už nějakou dobu uvědomoval. Reiko se od Hasuko nehnula ani na krok a okamžitě obstarala, cokoli si sestra přála. Působily dojemem nerozlučných společnic.

Právě proto Taró nechápal, proč na něho Reiko vrhá provokativní pohledy, kdykoli se jejich zraky střetnou. Znepokojovalo ho to.

Reiko krátce po svatbě ovdověla, ale přesto její vyzývavé chování odmítal. Slibuje si snad, že ji přijme jako svou oficiální konkubínu a zajistí jí ve svém domě výhodnější postavení? Takových společnic může mít, kolik si bude přát. Legálně je ženatý s Hasuko a netouží po jiné ženě. Nehledě na to, že otec Reiko se vynasnaží, aby pro ovdovělou dceru našel vhodnou partii a sňatkem zpečetil výhodné spojení s další zámožnou rodinou.

„Jaký obraz se ti zjevil?“

Janagihara odvrátil hlavu. „Tentýž,“ odpověděl.

„Co myslíš, jakou to může mít příčinu?“ ptal se dál Taró.

Stařec nedal najevo potěšení, že mu pán snad začíná konečně věřit. Otočil se a zadíval se mu upřeně do očí.

„Zdá se mi, že tě paní Hasuko nepovažuje za rovnocennou partii a otcův výběr neschvaluje. Povídalo se, že se měla provdat za šogunova synovce. Ze svatby sešlo a možná je zklamaná. Některé ženy jsou ctižádostivější než muži, a tak protestují, jak jim to jejich postavení dovolí. Šogunův synovec mohl Hasuko fyzicky přitahovat – prý je u žen velice oblíbený.“

Její rod je starší než tvůj a spřízněný se šogunem. Mohla by se provdat za kohokoli. Otec se rozhodl pro tebe, protože jsi soused a on je líný. Nevykoná nic, co vyžaduje sebeběhemší námahu.“ Janagihara si opovržlivě odfrkl. „Tím nesnižuju tvou úctyhodnost, pane. Chci jen říct, že otec Hasuko při výběru manžela pro dceru příliš nepřemýšlel, a ona je zklamaná.“

„Hmm...“ Taró si založil ruce na hrudi. Z manželčina otce měl stejný dojem, ale přesto... „Bohužel není cesty zpátky a nechci se rozvádět. Nežádám od ní víc než respekt, možná trochu obdivu nebo ocenění mých dobrých vlastností. Myslíš, že je to příliš? Nebo navrhuješ rozvod?“

„Ne, ne. Nedopustila se ničeho špatného, nemáš důvod ji zapudit.“ Janagihara zamyšleně kroutil hlavou. „Je mi to moc líto, pane. Nezbyvá než přijmout skutečnost. Jak jsem řekl: Je to tvůj osud. Pokud si uvědomíš hrozby, poznáš jak se chránit.“

„Před čím? Může mi nějak ublížit?“

„Ne. Ledaže... Ne, nemyslím si, že by toho byla schopná. Předstírej, že je mezi vámi všechno v pořádku a chovej se k ní jako dobrý manžel. Dej si pozor, abys ji nebo její sestru neurazil a nepřehlížel.“

„Vynasnažím se,“ přikyvoval Taró. Cítil hluboké zklamání. „Tak jsem si to nepředstavoval,“ vzdychl.

„Nic není v životě tak, jak by podle našich představ mělo být.“

Kapitola 5

Plymouth, Devon, 4. června 1611

Hannah tančila s nuceným úsměvem, ale už neměla sílu potlačit zachvění, kdykoli se její ruce dotkly Heskethových. Ten si jejího rozpoložení nevšímal. Usmíval se a upíral na ni triumfální pohled. Při každé příležitosti prodlužoval doteky a Hannah se kousala do rtu, aby mu neřekla něco ostrého. Byl to nejdelší tanec jejího života.

Konečně hudba utichla. Pan Hesketh objal Hannah matně kolem pasu, kdežto ona se zoufale rozhlížela, kudy uniknout.

„Měl jsem v úmyslu vás navštívit, slečno Hannah, protože si s vámi chci o něčem promluvit,“ začal pan Hesketh, „obchodní záležitosti mě bohužel zdržely.“

„Opravdu?“ prohodila Hannah ze slušnosti. Ani nevěděla, co mluví, jak úporně hledala mezerou mezi tanečnický Jacoba nebo jiného známého, aby se mohla otravného vdovce pod nějakou záminkou zbavit.

„Ano. Chtěl jsem...“

Náhle nastal ve společnosti šum a ozvaly se překvapené výkřiky. Pan Hesketh se odmlčel, otevřel ústa v úžasu a s ostatními hleděl ke dveřím. Hannah se také obrátila.

„Tamhle je,“ zašeptal někdo. „Proboha! Nevypadá divně?“

„Určitě. Velice divně.“

„Proč je tak tmavý, mamí?“

„Koukni na ty malé ďábelské oči. Čiší z nich zlomyslnost,“ zděsil se jiný hlas a začal se modlit.

Hannah natahovala krk, aby spatřila ono záhadné stvoření, ve dveřích však stál jen kapitán Rydon. V prvním okamžiku myslela, že je sám, ale pak si všimla, že vyčnívá nad malým tmavým mužíčkem v plandavých kalhotách a volné hedvábné haleně stažené šerpou. Takový oděv viděla poprvé v životě.

„Tady ho máte, dobří lidé. Představuju vám Hodgsona, Číňana, kterého jsem si přivezl z poslední cesty. Zachránil jsem mu život, a on přísahal, že mi bude oddaně sloužit, dokud nezachrání můj.“ Kapitán se hrdě usmíval na hosty, kteří na cizince pohlíželi veskrze nevráživě jako na nevydařenou hříčku přírody. Číňan se jen zdvořile ukláněl.

„Hodgson? To přece není čínské jméno,“ zabrblal kdosi.

„Samozřejmě že to není jeho pravé jméno, to by se špatně vyslovovalo,“ smál se Rydon. Hodgson zůstával k všeobecnému rozruchu celkem netečný.

Hannah na exotického muže zírala stejně nedůvěřivě jako ostatní. Měl neobvyklý tvar očí a nos jako knoflík. Nepřipadal jí ošklivý, prostě se pouze lišil od ostatních.

„Nerada bych ho potkala v noci,“ prohodil ženský hlas poblíž. „K smrti bych se vyděla.“

Hannah se zamračeně ohlédla po vysoké plnoštíhlé ženě – ve srovnání s ní byl Číňan trpaslík. Měla chuť se ho zastat, ale raději mlčela. Setřásla ruku pana Heskethe. „Omluvte mě, ale musím nutně mluvit s bratrem Edwardem,“ uklonila se a chvatně si klestila cestu hloučkem hostů.

„Ale slečno Hannah, nedokončil jsem...“

Hannah předstírala, že neslyší. Uzrál v ní nápad jak zachránit nebohého Číňana, protože si dovedla představit, jak mu asi je. Někteří lidé hleděli podobně na její rusé vlasy. Nicméně vzápětí se přesvědčila, že záchrana není nutná, pozornost publika mužíčka evidentně nijak nevyvedla z míry. Hodgson se zvědavě rozhlížel, a jakmile Hannah zachytila jeho pohled, povzbudivě se na něho usmála. Zdálo se, že nepatrně kývl hlavou. Pak se pousmál a Hannah se zamračila. Co je mu na tom trapném divadle k smíchu?

„Kde jste ho našel, kapitáne?“

„Držíte ho pod zámek?“

„Povězte nám víc o svých cestách, kapitáne Rydone.“

Ze různých koutů se začaly ozývat otázky a najednou se všichni pustili do řeči. Zajímalo je, jak kapitán tomu muži zachránil život, a přáli si, aby Hodgson promluvil svým jazykem. Hannah si všimla nakvašeného výrazu Kate, která pochopitelně těžce nesla, že přestala být středem pozornosti. Na druhé straně i ji Číňan fascinoval.

„Dobry ve-čer,“ řekl a zdvořile se uklonil. Pak lámanou angličtinou dodal ještě několik slov, z nichž většina nedávala smysl. Hosté se rozpačitě uculovali a pochichtávali.

„V každém případě neobyčejně svérázný.“

„Co čekáte od barbara?“

Hannah se opatrně rozhlížela, a když se ujistila, že pan Hesketh není nablízku, znovu se uchýlila do kouta. Koutkem oka zahlédla, že si někteří hosté na Hodgsona opatrně sáhli, snad aby se přesvědčili, že je to skutečný člověk. Hlupáci!

S nevalným zájmem poslouchala útržky kapitánova vyprávění. „Hodgson pracoval jako žoldák pro jednoho portugalského obchodníka... ve tmě přepadený... slyšel jsem křik... zachránil...“ Hannah si hned představila, jak udatný kapitán tasí meč a spěchá zneškodnit násilníky. Určitě to byla úžasná podívaná – není divu, že se lupiči dali na úprk.

Zvědavost polevila a hosté se začali nudit. Hodgson měl povoleno procházet se po sále a Hannah ho chvíli sledovala: Obešel místnost a dychtivě si prohlížel každou maličkost. Když špičkami prstů přešel po sametově hladké tapisérii, postřehla, jak matka podezřívavě přimhouřila oči. Kdykoli nechtě štouchl do hosta nebo se k někomu příliš přiblížil, s odporem odskočili stranou, jako by byl nakažený. Hannah nechápavě kroutila hlavou, Hodgson jí připadal jako každý jiný muž.

Opřela se o zeď a zavřela oči, šíleně ji totiž rozbolela hlava. Zoufale si přála opustit hostinu. Zahlédla matku. „Mami, ráda bych si odpočinula. Strašně mě bolí hlava.“